

Deasupra pământului,
un vânt puternic sufla,
imprăștiind în jur frunzele din copaci.
Venise toamna.

Sub pământ,
cinci prieteni se pregăteau
pentru iarna lungă și friguroasă
care urma să vină.

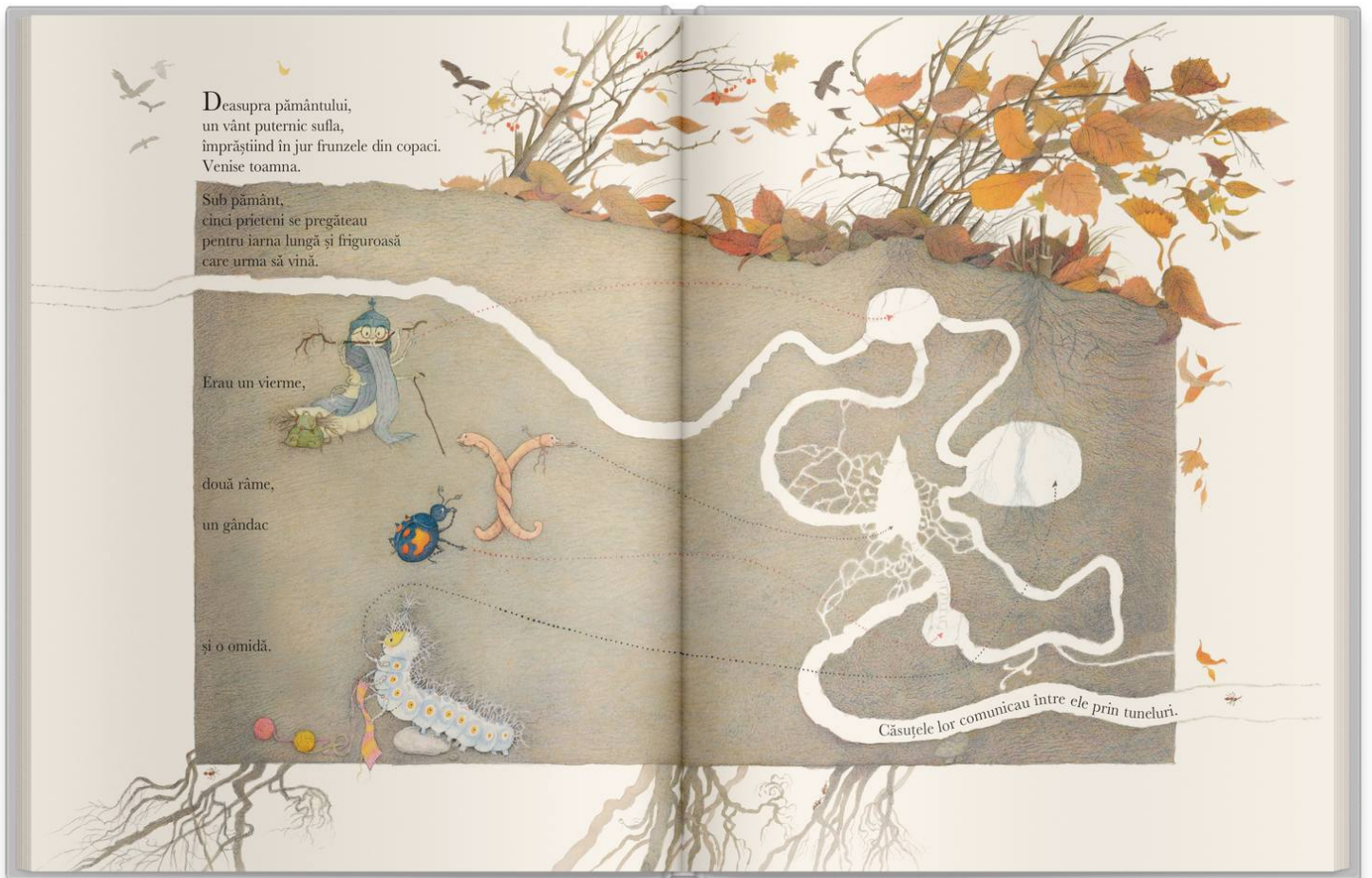
Erau un vierme,

două răme,

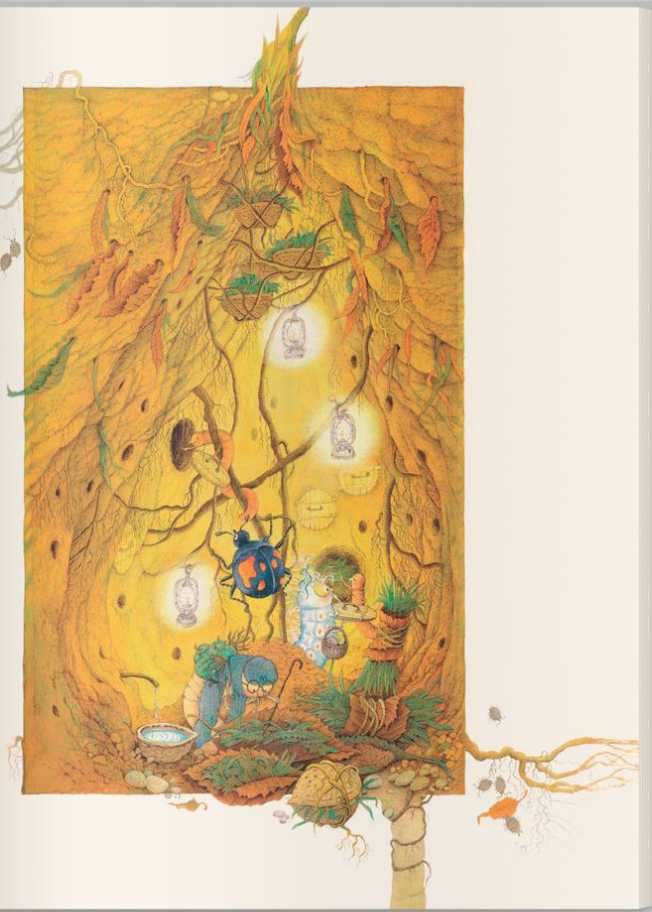
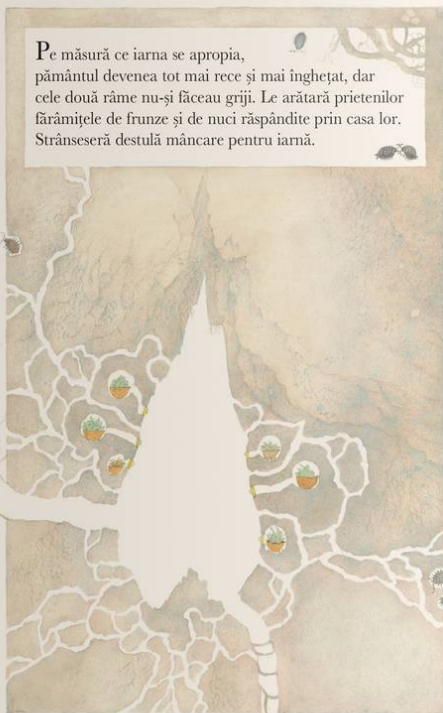
un gândac

și o omidă.

Căsuțele lor comunicau între ele prin tuneluri.

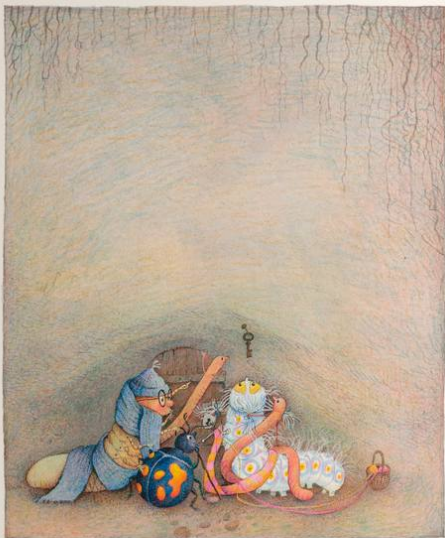

Pe măsură ce iarna se apropia,
pământul devenea tot mai rece și mai înghețat, dar
cele două răme nu-și făceau griji. Le arătară prietenilor
fărâmițele de frunze și de nuci răspândite prin casa lor.
Strânseseră destulă mâncare pentru iarnă.

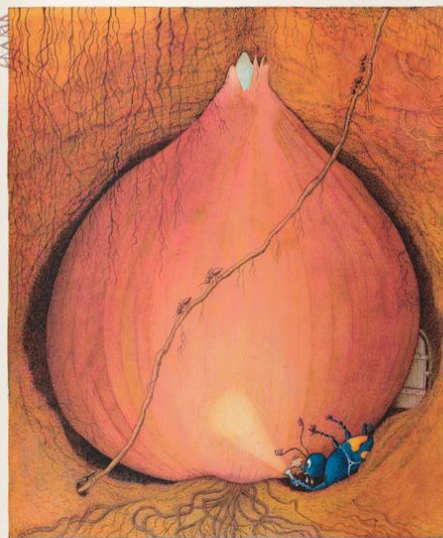
Când ajunseră la casa omizii, prietenii priviră uluiți frumoasele culori reflectate pe pereți.
Omida se întinse pe un pat țesut din cele mai delicate fire strălucitoare.
- Culoarele mele frumoase și firele țesute îmi țin de cald iarna, spuse ea. Nu-mi trebuie mâncare. Am nevoie doar de vise.
Viermele începu să zâmbească.
- Și eu visez în fiecare noapte, zise el. Visez că pot zbura.

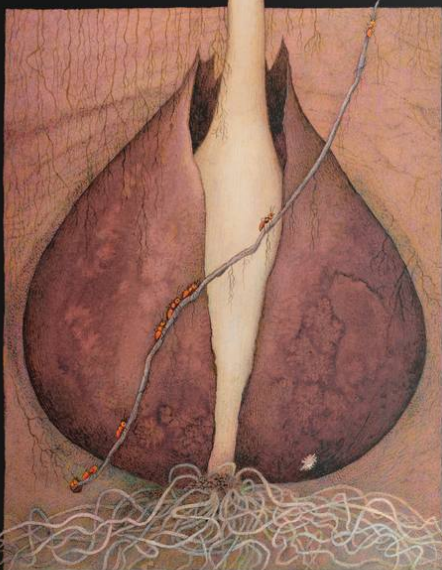

- Am făcut și eu provizii pentru iarnă, continuă viermele.
Dar e un secret, îl păstrez pentru când voi fi terminat de mâncat
tot ce am. Apoi putem mânca secretul meu împreună.
Viermele le arată ușa de la cămara sa. Era încuiată, iar cheia atârna
deasupra ușii.

Bietul gândăcel se tot gândea la ce ar putea fi ascuns în spatele ușii.

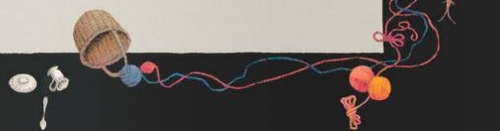
Într-o după-amiază, pe când viermele era plecat, el luă cheia și
descuie ușa. Înăuntru se afla o ceapă uriașă!
Gândăcelului îi lăsa gura apă. Ceapa era mare și părea atât de
zemoasă!
Așa că ronțai puțin din ea, în partea de jos,
undeva unde nimeni
nu ar fi observat.

- Vai, nu! Ce s-a întâmplat cu ceapa mea?
strigă viermele deznădăjduit.
Gândacul izbucni în plâns.
- N-a fost vina mea, spuse el, printre suspine. Am ronțăit
doar un pic. N-am luat nici măcar o înghițitură.
- Vino să vezi ceapa! strigară prietenii către omidă.

Dar omida nu veni. Iar acasă la ea nu găsiră decât
o gogoasă din fire țesute străns.
Era goală.

Râmele se întoarsă în grabă la prietenii lor, ca să le ducă veștile.
- De fapt, ceapa ta nu e distrusă, îi spuseră ele viermelui.
I s-a întâmplat ceva extraordinar!

Viermele se duse să vadă cu ochii lui. Începu să urce încet,
încet... până sus.
Când ajunse în sfârșit la suprafața pământului,
se făcuse noapte. Deasupra se înălța o floare frumoasă.

- Salut, micuțule vierme! se auzi o voce deasupra sa.
Viermele ar fi recunoscut vocea aceea oriunde.
Era omida! Dar nu mai era o omidă.
- Poți zbura! exclamă viermele. E ceea ce am visat
mereu că voi face.
Fluturile răsă.
- Ai răbdare, micuțule vierme, spuse el cu delicatețe.
Într-o zi, visul tău se va împlini!

